

PŘÍBĚH

TŘI RÁDCE

V jedné daleké zemi žil moudrý král, který příliš nevěřil šlechticům, a tak si vybíral své rádce mezi prostými lidmi. Dal po celý život na jejich rady a žil šťastným životem.

Jednou se mu však stalo neštěstí, kde byla každá rada drahá: zemřel mu jediný syn, který se měl stát jeho nástupcem. Král pak chodil celé dny jako tělo bez duše, až se nakonec přece jen odhodlal, že i tentokrát se zeptá svých oblíbených rádčů:

„Milí přátelé, jistě víte, co se v královském paláci stalo. Nejsem už tím, kým jsem býval dřív, chybí mi kus duše a nevím, co si mám počít. Zkuste mi prosím něco poradit! Vždycky jsem si vašich rad vážil a tomu, kdo mi opravdu poradí, jsem ochoten odkázat svůj trůn.“

První se přihlásil zedník:

„Ctěný králi, já bych udělal to, co dělám vždycky. Když vidím dům a někde ho kus chybí, tak se to přece musí zardít! A stejně tomu bude i s duší... tam, kde kus chybí, je třeba to něčím vyplnit - ať tedy Jeho Veličenstvo pořádá zábavy, jezdí na lov, přijímá vyslance ze zámoří a pilně se stará o dvorní dámy - a všechno bude zase v pořádku.“

To krále příliš nepovzbudilo, a tak se obrátil na krejčího. Ten řekl:

„Jasnosti, já bych udělal pravý opak. Totiž tak to také dělám vždycky: přece když je v šatech díra, tak se musí zašít, dát oba konce k sobě a stáhnout to! S Vaší královskou duší to bude jistě podobné - musíte se chovat tak, jakoby

pohádky

se nic nestalo, jakoby vám nikdy nic nechybělo - a ne všude ukazovat, co máte kde dřavého! Když to vydržíte, každý si pak bude říkat, jaký jste šťastný člověk, a nakonec tomu uvěříte i vy sám.“

Král byl však ještě mrzutější. Byl to upřímný člověk a kdyby musel něco předstírat, to by ho zarmoutilo ještě víc. S poslední nadějí, že se něco dozví, se tedy obrátil na zahradníka. Ten ale mlčel a nic neříkal. Pokynul mu tedy, ať také něco řekne. Konečně zahradník začal:

„Milý králi, já toho moc neumím. Stejně jako moji přátelé bych musel dělat to, co dělám vždycky, na co jsem v životě zvyklý. Co bych tedy udělal? Nechal bych to zarůst!“

Já jsem na zahradě jenom od toho, abych okopával a zaléval - ale jak pěkně mi to vyrostlo, v to mohu jenom doufat, to už je vůle Boží. Proto bych ti radil, můj milý králi, abys neztrácel naději a v důvěře čekal, třeba i tobě má vyrůst v duši něco krásného.“

Dál už toho o králi mnoho nevíme. Snad jenom to, že v té zemi pak po mnoho let vládli zahradníci. Byla to šťastná doba a země tenkrát vzkvétala.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 29. 5. 2019

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

330

SIHÁČEK

květen 2019

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

15. 5. — pokračovalo chladné a deštivé počasí, které začalo už v neděli. Schůzku jsme tak strávili v klubovně.

Veverka četla z příběhu o tom, že Bilbo se bitvy účastnil jen jako pozorovatel, s nasazeným prstenem byl neviditelný, ale určitě ne nezranitelný. Nenápadně jsme se přibližovali k bojujícím a získávali pušky. Po jejich rozloupnutí jsme objevili slovo BUZOLA.

Připomněli jsme si základní pravidla, která jsou pro použití buzoly zásadní. A pak předvedli, že bychom ji dovedli použít.

V další části jsme se seznámili s pradávnou hrou zvanou čára. Hrávala se od nepaměti, a pravidla se upravovala podle dobových zvyklostí (i na céčka jsme si vzpomněli). My hráli s korunami.

Potom jsme si změřili výšku a pustili se do další hry, závod na čtvercích. Čtverce z linolea byly jediným místem kterých se mohly naše nohy dotýkat při přesunu ze startu do cíle. Ano, měřil se čas.

Na závěr jsme si rozdali pozvánku na »Memoriál«, ocenění za oddílovou výpravu, a cenu za vítězství v dubnovém bodování — gratulujeme Veverce.
22. 5. — znova přišlo. Nezbylo nám, než strávit další schůzku v klubovně.

Z příběhu četla tentokrát Kája. Slyšeli jsme tak o tom, jak se bitva nevyvíjela vůbec dobře. Zásah obrovských orlů znamenal zásadní zvrát v průběhu bitvy. Jednotlivě jsme „přilétali“ a střemhlav útočili (vystoupali na nízký žebřík a seskočili na nafukovací balónky tak, aby prasknul). Někteří nedokázali balónek rozšlápnout! Nakonec jsme trefovali zbylé balónky tenkou šípkou z foukačky.

V další části schůzky jsme se pustili do sady trefovacích soutěží. Začali jsme historickou hrou se jménem 'Disc-o-shooter'. Plastová pistole vystřelující malé disky. Trefovali jsme sloupek z plechovky a sedmi kostek.

Potom přišla na řadu foukačka. Pomocí 'srážecích' šipek jsme trefovali kostky. Nakonec jsme stříleli tenkými šípkami do terče. Největším překvapením se stala Paťa, protože její výsledky byly srovnatelné s nejstaršími.

Schůzku jsme zakončili karetní šoupačkou. Před koncem jsme si ještě ukázali, jak při střelbě z pušky, při míření správně využít jako podporu — trojnožku, tak, abychom správně trefovali.

